

MARIANNE WILLIAMSON

DE AUTEUR VAN *TERUGKEER NAAR LIEFDE*

UITGEVERIJ

LAAT JE BETOVEREN

LAAT JE
BETOVEREN

MARIANNE WILLIAMSON

UITGEVERIJ DE ZAAK

VOORWOORD

De ware liefdesrelatie is het antwoord op onze behoefte aan avontuur, zingeving, magie en aan diepe zielscontacten. Ze is een antwoord op onze diepe spirituele en emotionele behoeften. Ze is voor volwassenen wat speelgoed in een speelgoedwinkel is voor kinderen. Onze ogen lichten ervan op, zoals die van kinderen dat doen als ze Sinterklaas zien. De meeste mensen zijn gevoelig voor de mystieke kracht van de ware liefdesrelatie. Ze voelen bovendien dat zo'n relatie een normale, menselijke behoefte is.

Maar de liefdesrelatie is ook een trein en je kunt niet mee als je geen kaartje hebt. Sommige mensen hebben wel een kaartje, andere mensen niet. Sommige mensen hebben aanleg voor een liefdesrelatie – op emotioneel, psychologisch en spiritueel gebied – terwijl andere mensen afgeschrikt worden door de diepte en omvang ervan. Veel mensen zeggen dat ze naar zo'n relatie smachten, terwijl ze in feite alles doen wat in hun vermogen ligt om haar te vermijden.

Dit boek geeft geen regels of formules voor intimiteit of een langere relatie. Het gaat over mijn bespiegelingen, over wat ik heb gezien achter de sluier. Het gaat over wat ik ben gaan zien als een betoverende, diepe ontmoeting van twee geliefden. Het gaat om de *kwaliteit* van de relatie. Het gaat om wat zich *in ons innerlijk* afspeelt.

Een liefdesrelatie is als een reis naar een ver, mystiek oord. Dit boek behandelt meer dan de indrukken die ik tijdens mijn reizen heb opgedaan. Als je precies begrijpt hoe de reis van een ander is verlopen, kun je de conducteur ervan overtuigen dat hij jou meeneemt – ook als je geen kaartje hebt.

Meestal blijven we niet verliefd. Dan wordt er gezegd dat onze verliefdheid een illusie was, een bevlieging, maar het was geen illusie en het was niet zomaar een bevlieging. Wij of onze partner ontbeerden de emotionele vaardigheden die ons hadden kunnen helpen om de magie te behouden. Later maken we onszelf wijs dat de magische momenten die we hebben beleefd een illusie waren – maar dat is niet zo. Dat hebben we verzonnen om te kunnen omgaan met onze teleurstelling. We maakten een heerlijke reis naar de sterren, maar nu storten we eenzaam te pletter op aarde.

We kunnen de hoogste toppen bereiken en ons hele leven blijven genieten van de magie die we daar ervoeren. We kunnen elkaar betoveren en het leven ervaren als een schitterend avontuur. We kunnen de tempel betreden en onze liefde vernieuwen, zodat ons hart voortaan straalt en gloeit. Nu we de top van de berg hebben bereikt en geloven dat wat we daar hebben gezien de waarheid is, kunnen we er altijd terugkeren.

Vergeet je oude ideeën. Vergeet de leugens die je zijn verteld. Vergeet ze allemaal en je begint je dingen te herinneren. Er is een rijk van betoverende liefde en als je het kent, vind je de wereld waarin je nu leeft minder belangrijk en ben je er niet langer van overtuigd dat dit de werkelijkheid is. Dit rijk betreed je met zijn tweeën. Het is geen vakantie wat je emoties betreft; het is een spirituele reis naar terra incognita. Het is de bedoeling dat we daar wonen. Daar leven we eeuwig.

*Geweldige Vader / Moeder God,
Stuur mij alstublieft mijn geliefde.
Dat hij bij me moge komen
van over de zee
en over de bergen.
En, lieve God, als hij mijn huis gevonden heeft,
moge hij dan gesterkt worden
door het voedsel dat hij krijgt.
Ik wacht op zijn komst
en bereid me erop voor,
Maak alstublieft mijn hart klaar om hem te ontvangen.
Amen.*

1 DE BETOVERDE ZEE

Ik hou van de zee, van het blauw en het groen en het natte en het koele. Als ik zou moeten kiezen tussen jou en de zee, koos ik jou, maar met droefheid in mijn hart. Het liefst zwem ik samen met jou in de zee. Dan ben ik een prinsesje. Ik spat water op je gezicht, zodat ik je kan zien lachen. Ik vind het heerlijk om van je gezicht af te lezen dat jij mij geen klein meisje vindt...

Ik weet het, de vraag wordt vaak gesteld: 'Maar wie ben je dan eigenlijk wél?'

Ik lach, duik de zee in en vind parels op de bodem. Ik neem ze mee voor jou, mijn geliefde. Ik neem ze altijd voor je mee...

Ik heb altijd iets gehad met zeemeerminnen.

Ik had het gevoel dat ik steeds mannen tegenkwam die op zee de weg waren kwijtgeraakt. Die hielp ik naar huis te zwemmen. Ik zwom met ze mee en hielp ze tot ze weer vaste grond onder de voeten hadden. Dan moest ik weer terug naar zee met mijn vis-senstaart. Ik was jaloers op vrouwen met benen, die deze mannen konden begroeten als ze waren teruggekeerd en bij ze konden blijven op het land. Ik had medelijden met mezelf tijdens de eenzame nachten op zee, vooral als het stormde en de sterren mijn enige metgezel waren tijdens mijn ontmoetingen met verdronken zee-mannen.

Toen mijn dochter klein was, las ik vaak *De kleine zeemeermin* voor, maar dat viel niet mee. Het liep anders af met Ariel dan met mij. Zij mocht bij haar prins Eric in *zijn* wereld wonen en hoefde geen zeemeermin te blijven. Iets in mij wilde dat ook. Ik zei tegen mijn Erics dat ik me zou aanpassen aan ze, maar dan bleek hun wereld me grenzeloos te vervelen. Ik wilde wel zo'n meisje zijn dat op het

land leefde, maar ergens ook weer helemaal niet. Ik kon niet zonder zwemmen in de zee, hoe vaak ik ook anders beweerde. Mijn stormachtige zee was een magische zee. Ik *genoot* niet alleen van de sterren die de zee verlichtten in het holst van de nacht; uiteindelijk kwam ik tot de ontdekking dat ik niet zonder ze kon. Als ik zou moeten kiezen tussen Eric en de zee, zou de zee duidelijk winnen. Ik zag in dat ik niet thuishoorde in de wereld van Eric. Waar ik echt behoefte aan had, was aan een man die kon zwemmen zonder mijn hulp.

Ik hoefde geen ridder op een wit paard. Ik wilde een ridder op een dolfijn en uiteindelijk heb ik hem gevonden. Ik had iets ontdekt over de Erics van deze wereld, namelijk dat zij het zo ook maar een saaie boel vinden. Zij willen ook zwemmen in het holst van de nacht en betoverd worden. Eigenlijk staan ze even open voor de zeemeermin die verder de zee in zwemt, als voor de zeemeermin die ze terugbrengt naar het vasteland.

Vergeet *De kleine zeemeermin*. *Splash* is een betere film. Aan het eind van deze film zegt de zeemeermin tegen haar geliefde: 'Weet je, waar ik vandaan kom is het veel fijner dan hier. Er zijn daar evenveel mooie momenten en het is er even spannend. Er gebeurt daar evenveel als hier, maar het gaat er veel beschaafder aan toe'.

Ze was niet alleen gekomen om bij hem te zijn, maar om hem *op te halen*. Opeens wist hij weer wanneer ze elkaar eerder waren tegengekomen. Ze waren nog kinderen en hun eerste ontmoeting was niet op land, maar in de zee. Daar hadden ze zich voor het eerst diep verbonden gevoeld. Die magie gedijde niet in onze vermoeiende wereld waar zoveel mis mee is. Magie houdt geen stand als de omstandigheden radicaal verslechteren en daarom zwommen ze allebei weer de zee in. Mystici – waaronder geliefden – dienen een grondregel te leren: ga daarheen waar behoefte aan jou is. Reis naar een plek waar je thuishoort.

Mystieke liefde is van een ander bewustzijnsniveau dan ons dagelijkse bewustzijn, zoals *alles* wat met mystiek te maken heeft van

een ander bewustzijnsniveau is. De betoverende liefde komt uit de diepte, het is iets wat daar wordt opgeroepen. Als je dat beseft en weet hoe je haar kunt oproepen, ben je niet neurotisch; je hebt een mystiek talent. Elke vrouw is een priesteres met het latente vermogen om betoverende liefde op te wekken. Een zeemeermin is een soort seksuele muze. Ze bezingt een hogere, magische dimensie van het leven en de liefde. In de betoverde zee van de liefde kunnen we allemaal helen en geheeld worden. Onze liefde is als een tempeltuin. Seks is de tempelpoort en in de tempel is de goddelijke macht.

Geliefden verlangen naar deze heilige dimensie van de liefde, naar deze magische plek van betoverende intimiteit. Velen van ons proberen deze dimensie al jaren te bereiken, al beseffen we dat vaak niet. Sommige vrouwen zijn gericht op magie, andere vrouwen niet. Sommige mannen zijn gericht op magie terwijl andere mannen hun bestaan als een sleur ervaren en hun levenslust langzaam verdwijnt. Sommigen van ons hebben zich overgegeven aan de mystieke wateren die ons bestaan op aarde omgeven en die overgave is een zegen gebleken.

Ooit gingen wezens uit zee op land leven en nu gaan wezens op land weer terug naar de zee. De betoverde geliefde – die het in zich heeft om meester te zijn over aarde *en* zee – is onderdeel van een creatieve vloedgolf die ons nu overspoelt. De heruitvinding van de liefdevolle relatie is terra incognita en onze nieuwe grote uitdaging. We verlangen ernaar en zwemmen er samen naartoe. Er is een andere wereld dan de wereld die we kennen, een wereld die onzichtbaar is voor mensen die niet geïnteresseerd zijn in mystiek. Als ze een zeemeermin tegenkwamen, zouden ze even kijken wat dit nu weer was en daar bleef het dan bij, al zouden ze die vis-senstaart wel apart vinden. Ze zien niets. Ze zeggen dat liefde blind is, omdat *zij* niet kunnen zien. Sommige dingen kun je nu eenmaal niet met je ogen zien.

Als jij mij bij de hand wilt nemen, stel ik me open voor onze lotsbestemming en laat ik mijn liefde stromen. Ik laat mijn lagere verlangens los en verwelkom met open armen wat mij toebehoort. Zeg dat jij dit ook wilt en ik koop kaartjes voor deze reis. Het zal niet altijd van een leien dakje gaan, maar dat hoeft ook niet. Dat besef ik nu eindelijk ten volle...

Onze diepste wens is niet het verlangen naar materiële zaken, maar naar *gezien* worden. We verlangen naar avontuur, naar zingeving, naar een duidelijke identiteit en naar liefde. We verlangen naar iemand die ons ziet met de ogen van de liefde en ons tot leven wekt, zodat we niet meer rondwaren onder de mensen die psychisch dood zijn. De meeste mensen lopen rond zonder gezien te worden. Ze zijn niet meer dan een radertje van een levenloze machine en dat veroorzaakt dodelijke stress. De mystieke relatie is een plek van heling, een plek waar de doden opstaan. Ze helpt ons niet alleen om te overleven in een ziellose wereld, ze helpt ons om die wereld te transformeren.

Het probleem met de meeste relaties is dat ze niet liefdevol zijn. De partners hebben geen dieper besef van de waarheid en dus is de kans minder groot dat wat ze met elkaar uitwisselen heilig en transformerend is. Als we echt gezien worden, in al onze onschuld en glorie, worden we geheeld. Wat we in de ander zien, roepen we in hem of haar op.

Veel mensen zeggen dat ze op zoek zijn naar liefde, terwijl ze er eigenlijk op uit zijn om nooit liefde te vinden. Veel mensen willen liever niets weten over de littekens en veroveringen van degene die in hun armen ligt. Veel mensen die beweren op zoek te zijn naar liefde, zijn op zoek naar oppervlakkige troost. Liefde houdt in dat we bereid zijn om wie we waren te laten sterven, zodat we herborren worden en openstaan voor de liefde. Dan zijn we de piekervaringen van de liefde waard. De ware liefde biedt troost, dat is zeker zo, maar niet altijd meteen. Als we de liefdevolle relatie meester willen worden, moeten we het harnas doorboren dat ons hart bedekt en dat is geen prettig gevoel, maar vreselijk pijnlijk. Het kan

zijn dat er jarenlang veel tranen worden geplengd voordat het harde pantser verdwenen is dat ons in deze wereld is gaan omgeven en dat onze tedere, zachte kanten afdekt. We plengen tranen om elk verlies dat ons diep heeft geraakt, om elke vernederende mislukking en om de fouten die we maar bleven maken. Als we dit verdriet toelaten en het zelfs eren, zijn we geen mislukkelingen wat de liefde betreft – het is eerder zo dat we worden ingewijd in de liefde. Eerst is er de pijn, dan de macht. Eerst breekt het hart en dan jubelt het.

De liefde kan ons gek maken van woede, ons vertrouwen onderuithalen, onze kracht ondermijnen, onze zwakke plekken genadeloos blootleggen, onze normen en waarden belachelijk doen schijnen en ons in opperste wanhoop achterlaten. Maar als je deze bladzijde omslaat, als je het niveau van de amateur overstijgt en een professional wordt, kan niets in de wereld de vreugde evenaren die je voelt nu je vleugels hebt gekregen in de hemel van de liefde.

Heb je als kind over de evolutie gelezen? In dat soort boeken stond vaak hetzelfde plaatje. Links op pagina stond een aap en helemaal rechts de mens. Zo wordt ons de evolutie voorgespiegeld: als een ontwikkeling van aap naar mens. Misschien moeten we dit heroverwegen. Ik denk dat de mens in het *midden* van de pagina thuis hoort. Nu hangen onze armen naar beneden, maar wat als we onze armen spreiden, in een houding die ons aan Jezus doet denken. Deze houding straalt uit: 'Ik verdedig me niet' en 'Kom tot mij'. Het is niet goed mogelijk om Jezus voor ons te zien met over elkaar geslagen armen, in een houding die uitstraalt: 'Probeer maar niet om bij me in de buurt te komen'. We brengen onze armen verder omhoog, in een houding die mensen vaak aannemen als ze 'Halleluja' roepen. We brengen ze nog verder omhoog en nu groeien er vleugels tussen de schouderbladen. Helemaal rechts op de pagina staat nu een plaatje van een engel. Daar evolueren we naartoe, nu we ons potentieel volledig ontplooiën en onze ware aard onthullen.

Hoe bereiken we dit? Dat is heel eenvoudig: *samen*. Het hoogste doel van intimiteit is contact maken met de ziel van de geliefde. We betreden de hemel met zijn tweeën. De betoverende intimiteit is een tempel van de Heilige Geest. In die tempel is de kans groot dat genade ons snel transformeert. We kunnen niet anders dan veranderen wanneer de liefde muren heeft geslecht en ons hart heeft getransformeerd.

We leven in de 21ste eeuw. We laten de spirituele middeleeuwen achter ons, de tijd waarin we vaak dachten dat materie onze werkelijkheid bepaalde. De liefde overleefde deze tijd maar ternauwernood, maar ze overleefde wel, op een wonderbaarlijke manier, al werd ze beschimpt, beschadigd en bespot door een liefdeloze wereld. De magie werd verbannen naar de uithoeken van onze geest. De ware liefde werd beschouwd als een sprookje en sprookjes zijn voor kinderen. We klaptten voor Romeo en Julia, maar ergens waren we het eens met de idiote beslissing van hun ouders. Toen de vervulling van onze lichamelijke behoeften en later van onze financiële behoeften onze aandacht volledig in beslag nam, moest de ware liefde ondergronds gaan. Vroeger hadden vrouwen mannen nodig voor bescherming, zodat hun kinderen en zij veilig waren. Bovendien zijn er zowel mannen als vrouwen nodig om kinderen te krijgen, de grond te bewerken, enz.

Het menselijk ras bevindt zich in een nieuwe fase – de menopauze van ons bestaan. Het is een tijd waarin onze creativiteit meer spiritueel gericht is en de vervulling van fysieke behoeften een minder centrale plaats inneemt. Er is vooral behoefte aan meer wijsheid en minder behoefte aan meer kinderen. Mannen en vrouwen hebben elkaar nodig, minstens zoveel als vroeger, maar nu zijn vooral diepere ervaringen belangrijk, belangrijker nog dan procreatie en bescherming. We hebben behoefte aan een partner in de ontwikkeling van ons bewustzijn, om ons inzicht in wonderbaarlijke, geestelijke zaken te verhogen. Onze belangrijkste behoeften zijn psychologisch en emotioneel van aard en onze belangrijkste liefdesuitingen zijn vergeving en compassie.

Onze kinderen hebben de transformatie van onze liefde nodig om te kunnen overleven. Om ze in vroegere tijden te kunnen beschermen, moesten we onze fysieke omgeving naar onze hand zetten. Om ze nu te kunnen beschermen, moeten we de omgeving ook veiliger maken en angst transformeren in liefde. Als onze relaties het hoogste niveau bereiken, bewerkstelligen ze een kwantsprong. We moeten herboren worden en één menselijke familie vormen om verlost te worden van onze wonden en frustraties uit het verleden, zodat we opnieuw kunnen beginnen. Een bezielde liefde is de psychische baarmoeder van nieuw leven. Als we dit bereiken, kunnen we elkaar transformeren met onze kussen.

Het ging bepaald niet vanzelf om geboren te worden in een lichaam en het gaat ook niet vanzelf om herboren te worden in de geest.

Groei is een ontgiftingsproces. Onze zwakke, duistere kanten komen naar boven om losgelaten te worden. Als we elkaars zwakheden zien, hebben we sterk de neiging om van ze te walgen en weg te rennen, maar vaak hoeft onze partner niet te veranderen om de liefde te laten stromen en dient er een verschuiving in ons eigen bewustzijn plaats te vinden. Als we niet langer denken dat een liefdevolle relatie op de eerste plaats gaat om het vervullen van de behoeftes die we op dat moment denken te hebben, maar inzien dat een liefdevolle relatie een ander, hoger doel dient – namelijk de heling van de wereld – ontstaan er nieuwe mogelijkheden. We worden ons niet bewust van onze wonden om een blokkade tegen de liefde op te werpen, maar om de liefde te dienen. Pas als we ons onze zwakheden vergeven, worden we geheeld. De tederheid van een vergevend hart heelt uiteindelijk de wereld.

Jij en ik weten dat we duistere kanten hebben. We kunnen op tilt slaan en hebben weerstand tegen liefde, lieve schat. Als we hier niets aan doen, kwetsen we elkaar, doen we elkaar pijn. Dit kan onze relatie vernietigen. Laten we hier even bij stilstaan, voordat we verder gaan.

We zijn bij elkaar gebracht om geheeld te worden. Iets in jouw persoonlijkheid activeert wat niet geheeld is in mij en andersom is dat ook zo.

We kunnen onze relatie ook anders zien. Een relatie kan helend zijn in plaats van een martelkamer. Ik kan aan mezelf werken en dat kun jij ook. We kunnen de ellende overstijgen. Ik wil dat je weet dat ik daarmee bezig ben. Deel alsjeblieft met me wat je te zeggen hebt, maar probeer me niet te veroordelen om mijn wonden. Ik doe mijn best om jou ook niet te veroordelen om je wonden. Dan is onze relatie heilig en kunnen we haar verdiepen. Vergeef me als je kunt. Ik zweer dat ik jou ook probeer te vergeven.

Kan het oprakelen van wonden het doel van onze relatie zijn? In zekere zin wel, zo vindt heling nu eenmaal plaats: duistere gebieden moeten aan het licht gebracht worden voordat ze getransformeerd kunnen worden. Het doel van een intieme relatie is niet om net te doen alsof we geen zwakheden hebben, maar om ons zo veilig te voelen dat we ze kunnen loslaten. Het vergt moed om in het mysterie van een intieme relatie te duiken, want er is kracht voor nodig om de chirurgische ingrepen in de psyche te verdragen. Dit is een emotionele, psychologische en spirituele inwijding in ons hogere Zelf. Pas als we deze inwijding hebben doorstaan, zijn we blijvend betoverd.

Onbewust zijn we op zoek naar een relatie die ons uitdaagt om ons diepste zielenleven te tonen, terwijl die relatie ons tegelijkertijd verleidt om terug te vallen op onze neurotische denk- en gedragspatronen. We moeten aandacht besteden aan onze wonden en ze helen. Dit is de heilige graal van de liefdevolle relatie. Het maakt een liefdesrelatie heel opwindend, maar ook heel moeilijk. Een betoverende relatie begint ermee dat de partners beseffen dat hun relatie niet zozeer een wereldlijk, maar een spiritueel doel dient en dat er een groot beroep wordt gedaan op de vaardigheden waarmee ze hun relatie in goede banen leiden. Voor een hogere liefdesrelatie zijn niet zozeer het verleden, de toekomst of de dagelijkse routines belangrijk. Het is een moedige reis naar onze kern.

Het is een dappere zoektocht naar wie twee mensen werkelijk zijn. We onderzoeken hoe we al tijdens ons leven op aarde engelen kunnen worden.

Soms als ik aan je denk, vraag ik me af wat er schuilgaat achter een deur die we nog niet hebben geopend. Doen we deze deur ooit open, in een verre toekomst, in een andere dimensie en maken we dan af wat we op die verlichte avond begonnen zijn? Er valt meer over te zeggen, ook al kunnen we de woorden nog niet vinden. Er valt meer te zien, ook al registreren onze ogen nog niet wat. We kunnen onze liefde voor elkaar nog meer laten stromen, ook al lukt dat nu nog niet... Nog niet, mijn lieverd, nog niet. Want ik geloof in de kracht van de liefde. De zon bepaalt de baan van de aarde en planeten trekken elkaar aan. Met dezelfde kracht trek ik jou aan en jij mij en daarom zullen we eeuwig in elkaars nabijheid verkeren. Hoe zwak of verblindend het licht ook is, het vestigt onze aandacht steeds opnieuw op de liefde.

Als we eenmaal thuis zijn in het toevluchtsoord van de liefde, vinden we elkaar. Ik zal daar zijn en dan zeg ik: 'Ik weet het weer, mijn geliefde. Dit is mijn thuis'.

'Denk je dat planeten elkaar 'geliefde' noemen?' vraag je me dan met een glimlach.

'Ergens wel' zeg ik dan.

Zo begint het voor ons allemaal: we zijn een prinses en een prins die naar elkaar verlangen, maar door vreemde landen dwalen op zoek naar degene die we missen. We willen geen lapmiddel, we willen een innerlijke zegening, zodat we in het diepst van onze ziel kunnen geloven in de mogelijkheid van de vereniging met een geliefde. Dan buigen we naar het licht zoals bloemen. Slechte toverkollen en gemene koninginnen, monsters, draken en vervloekingen proberen ons weg te houden van de hemel, maar onze bestemming trekt ons aan als een magneet. Monsters kunnen ons ophouden, maar ze kunnen onze bestemming niet veranderen. De kaart die de weg wijst naar onze verlossing is aan engelen toevertrouwd

en valt onder hun bescherming. We leren de duisternis kennen van een eenzaam bestaan, maar we vinden elkaar weer, omgeven door het licht van een intens onderling begrip en van onze compassie. Dan kussen we elkaar eeuwig.

In ons hart staat geëts: 'Kom thuis. Kom thuis'. Dan verschijnt onze geliefde om ons daarheen te brengen, de prins die Doornroosje wakker kust. Hij is van deze wereld, maar zijn kroon symboliseert het hogere. Met zijn Zwaard van de Waarheid – zijn eerlijkheid en moed – en zijn Schild van de deugd – zijn grote integriteit – baant hij zich een weg door de doornenhaag die het kasteel omgeeft en bevrijdt ons uit de duisternis van de veel te lange nacht. Als we ontwaken, omhelzen we hem en samen betreden we een toverrijk. Het koninkrijk van het hart is tot leven gewekt en ieders leven begint opnieuw.

In een ver land, in een andere dimensie van bewustzijn, begon ooit een mystiek avontuur. Nu, vele jaren later, ontwaken we uit onze diepe slaap van alleen zijn en schuld. Het geluid van de naderende voetstappen van onze geliefde weerklinkt. Hij beschikt over het elixer van de wedergeboorte, wat blijkt uit wat hij met zijn handen doet, uit zijn kussen en uit de vereniging van onze ziel met God. We zijn vrij van onze nachtmerries. We zijn vergeven en vrij. We zijn totaal verliefd. We zijn dolblij dat we weer thuis zijn.

*Lieve God,
Ik bid voor de geliefden uit mijn verleden,
zij die voor mij kozen
en zij die niet voor mij kozen.
Ik bid voor hun geluk,
hun groei en hun grotere goed.
Dat hun harten vervuld mogen worden van licht
en dat hun behoeften volledig worden bevredigd.
Dat ze mogen vinden naar wie ze op zoek zijn,
al was ik het niet.
Amen*